A°. 1840. N°. 19.

DONDERDAG DEN 5den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 Maart 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, van den 2den dezer No. 325 | 280, is aan MERIE van SOESMAN, toegestaan om zich te mogen noemen MARIA JOHANNA ELISABETH SOESMAN, met autorisatie op den Ambtenaar belast met het houden der Burger-registers, haar onder dien naam in te schrijven.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 3 Maart 1840.

Door Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 64, aan den Eersten Luitenant C. B. KRAIJENHOFF VAN WIECKERA, van het Battaillon Jagers No. 27, in afwachting van deszelfs aanstelling van hooger hand, de titulaire rang van *Kapitein* verleend.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten Februarij, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Gloucester, hebbende 26 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 3den dezer, het Schip *de Jonge Willem*, Kapt. G. van Medevoort, naar Amsterdam, lading: 388 vaten Suiker, 30 balen schoone en 14 dito vuile Katoen en 110 ponden oud Koper.

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO, *den 4 Maart 1840.*

In opvolging van art. 41 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen gedurende den tijd van *acht* dagen, ter Secretarij van het Collegie van Commissarissen, ter *visie* liggen, de gearresteerde Repartitie-rekeningen van de Boedels C. W. BOONEN en J. F. SCHEFFER.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

Pronuntiatie van Dictums

bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, op Zaturdag den 7den dezer, des voormiddags ten *negen* uren, van de Boedels A. W. GRAEVE, COLLIN JUNER, WORIE van BEUDEKER en van de absente SUSANNA ELISABETH NAHAR.

Paramaribo den 4 Maart 1840.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(9298) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS bij publieke inschrijving, verkoopen:

Zestien balen HEELE }
Zes dito GEBROKEN }
Twee blomvaten GRUIS } KOFFIJ,
en
Een blomvat ZWARTE }

van de Plantaadje *Mijn Vermaak*; aankomende den Boedel F. BEUDEKER.

Zullende de inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Zaturdag den 7den dezer, des voormiddags ten 10 ure.

De Kooper zal voor elke ledige zak *f* 1 moeten betalen.

Paramaribo den 4 Maart 1840.

De fungerende Secretaris bij het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(9291) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 6den Maart 1840, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen op den hoek van de *Zwartenhovenbrug-* en *Bure Straten* La. D. No. 185 Nieuwe Wijk en La. D. No. 432 Oude Wijk; aankomende J. SCHEEN en A. L. HEEREMANS.

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Heeren Straat*, La. A. No. 78 Nieuwe Wijk en La. B. No. 90 Oude Wijk; aankomende A. F. WHITE, als mede Erfgenaam van den Boedel CONSTANTIA van BELLONA van SCHELLING, doch laatstelijk bij Executie door JOHN SMITH gekocht.

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, gelegen op de *Eerste Buitenwijk*, No. 98 en Oude Wijk La. A. No. 84; aankomende H. F. VALENTIJN.

Paramaribo den 4 Maart 1840.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Mengelwerk.

TEGENWOORDIGHEID VAN GEEST IN EENE DIENSTMAAGD.

In eene niet onbekende stad, woonden eenige jaren geleden, twee bejaarde echte lieden, die zich geneerden met het houden van eenen besloten winkel, waaruit zij Brabandsche kanten verkochten. Zij hadden eene diensmaagd bij zich van ongeveer 34 jaren, die, buiten dat zij het ligte huiswerk verrigtte, hun ook meerendeels tot gezelschap verstrekte. Hoezeer deze menschen sedert jaren, zoo binnen als buiten de stad bekend stonden, als dezulke, op wier woord en eerlijkheid men staat konde maken, zoo leefden zij nogtans stil en onopgemerkt, namen weinig of geen deel aan de gezellige verkeering met anderen, en verlieten schier hunne woning alleen dan, wanneer zij zich ter Kerk begaven.

Het was bij deze lieden, dat zich, op zekeren somberen herfstdag, laat in den namiddag een Heer aanmeldde, uit wiens kleeding en spraak men meende te moeten opmaken, dat hij een vreemdeling was. Deze vroeg naar onderscheidene soorten van kanten, bezag die met meer dan gewone opmerkzaamheid, en kocht van dezelve voor ongeveer *f* 500, welke som hij, zonder zelfs eenige aanmerking op den gevraagden prijs te maken, noch ook iets daarvan te willen afdingen, dadelijk in gouden munt voldeed. Had hij zich reeds bij de eerste ontmoeting, door zijn wellevend voorkomen en beschaafde manieren bij hen aanbevolen, die gunstige indruk werd door zulk eenen belangrijken koop, en vooral door eene daarop volgende gereede betaling, niet weinig versterkt. Dat, met dit een en ander zoo veel tijds verliep, dat het reeds avond geworden, en er dus aan geen verder reizen meer te denken was, laat zich gemakkelijk begrijpen; ook de onbekende koopman scheen dit te gevoelen, althans, hij gaf zijne bezorgheid te kennen, waar hij voor zich een goed Logement tot nachtverblijf vinden zoude. Vele en onderscheidene gelegenheden werden hem aan de hand gedaan, schoon hij zich weinig genegen betoonde, om zoo min van de eene als de andere gebruik te maken. Na een oogenblik van stil nadenken, (zoo het scheen) gaat hij dus voort: »Het is »thans een gevaarlijke tijd; en hoe omzigtig »men zich ook moge gedragen, wanneer men »in een gemengd gezelschap, zoo als men dat »veelal in Logementen aantreft, den rol van »zwijgen niet weet te spelen, dat mij verbazend moeijelijk valt, dan loopt men al heel »spoedig gevaar, van zich een woord te laten »ontvallen, waarop men zou kunnen worden »achterhaald. Als reizend koopman heb ik »zulks meermalen ondervonden. De Fransche »Politie is arglistig, niets ontglipt hare opmerkzaamheid; overal, en onder allerlei soort »van volkje heeft zij hare spionnen, en ontwaart men slechts, dat een vreemdeling eenig »vermogen bij zich heeft, zoo is dat dikwijls »alleen genoeg, om hem, onder een of ander »nietig voorwendsel, iets ten laste te leggen, »hem in moeijelijkheden te wikkelen, ten einde »langs dien weg meester van hetzelve, te worden. Dit, (ik wil het niet ontveinzen) maakt »mij, vooral in groote steden, altoos min of »meer huiverig voor Logementen. Op de meeste »plaatsen, die ik van tijd tot tijd bezoek, neem »ik mijn intrek bij de menschen, met welke »ik handelzaken drijf, zoo zal het voortaan »hier ook wel zijn, doch als nog ben ik onbekend, en kan alzoo daarop niet rekenen."

De niets kwaads vermoedende lieden, hielden de aanmerkingen van den vreemdeling, die door een aantal voorbeelden werden gestaafd, voor allezins gegrond, en dachten daarbij nog, dat hun belang hier vorderde, dezen Heer zooveel mogelijk aan zich te verpligten; waarom zij hem dan ook gulhartig tafel en bod aanboden, immers zoo hij zich met hunne eenvoudige leefwijze konde en wilde vergenoegen. Men kan reeds vooraf vermoeden, dat de onbekende, die in deze aanbieding gedeeltelijk zijn oogmerk bereikt zag, dezelve met zeer vele blijken van ingenomenheid, en, na duizend verontschuldigingen gemaakt te hebben, onvoorwaarlijk aannam. De zaken tot dus ver in orde hebbende gebragt, verwijderde hij zich voor eenige oogenblikken, en werd terugkomende, vergezeld door iemand in knechtsgewaad, die eenen koffer op den schouder droeg, welken hij, op aanwijzing van de meid, in de kamer nederzette, die den vreemdeling even te voren tot zijn verblijf was aangewezen geworden. — Op de vraag van den huiswaard, of er nog meer goederen gewacht werden, was het antwoord van neen; dat hij slechts het noodzakelijkste bij zich had behouden, en er reeds drie kisten door hem op het beurtschip dat

morgen ochtend vroeg naar *D.* vertrok, waren afgescheept. Verblijd (zoo als hij voorgaf,) dat hij nu eens rust zoude kunnen nemen, zettede hij zich bij de oude lieden neder en wikkelde zich met hen in een druk gesprek, hetwelk zich veelal bepaalde tot zonderlinge reisontmoetingen, en meer dergelijke onderwerpen, als waarin hij zag, dat zij het meeste behagen schenen te vinden.— Al vertellende won hij meer en meer hunne genegenheid, — de toon werd vrijer, en weldra had hij het zoo ver gebragt, dat zij hem rondborstig verklaarden: hoe aangenaam hun zijn gezelschap was, en dat het hun steeds tot genoegen zijn zoude, bijaldien hij in vervolg van tijd met hen handelende, de vrijheid nam, hun huis als zijn Logement aan te merken. De klok sloeg naauwelijks 10 uren, of de meid kwam met het bezigt, dat de avondmaaltijd gereed was; men plaatste zich aan de tafel en at met zeer veel smaak, terwijl het buitengewone van zoo geheel onverwacht eenen gast bij zich te hebben, maakte, dat het daarbij ook niet aan den noodigen wijn ontbrak. Het drinken des laatsten gaf ongezocht aanleiding, om over deszelfs deugdelijkheid in het breede uit te weiden. De gewaande koopman meenende, dat het nu tijd was om zijn weloverlegd en tot dus ver gelukkig volvoerd plan te vervolgen, en vatte in dier voege het woord op: »Daar wij toch nu »over wijn spreken, zoo moet ik u eens eene »extra soort laten proeven. Ik heb, te *F.* »zijnde, daarvan een half fleschje als proef uit »het Depôt van de gebroeders W. & Co. mede »gebragt. Heerlijker wijn zult gij met mij moeten »erkennen nimmer gedronken te hebben." Daar het van het gebruik van dezen drank hoofdzakelijk zoude afhangen, of hij in zijn helsch oogmerk al dan niet slaagde; zoo laat het zich begrijpen, dat geene vriendelijke tegenspraak in staat was, hem in dezen van zijn voornemen af te brengen. De wijn werd met zekere geestdrift te voorschijn gebragt, en door de oude lieden zonder de minste achterdocht gedronken. Eene zwarigheid van aanbelang, nogtans, moest hier worden overwonnen, en wel deze: zou hij op het verder slagen van zijn plan eenige rekening kunnen maken, dan ook moest de meid van dien drank gebruiken. Zij nu bevond zich op dien avond niet aan de tafel, maar in de keuken; dit baarde moeijelijkheid, doch ook hier wist de sluwe booswicht raad, en nam zijne toevlugt tot zekere vrijpostigheid, die het voorkomen van gulheid zou moeten hebben. »Als de vrienden er niet tegen hebben, (was »het) dan wilde ik het meisje toch ook wel een »glas wijn geven; mijn verblijf alhier veroorzaakt haar toch gewis meerdere moeite, en ik »zie het met genoegen, dat zij in alles zoo »bereidvaardig is, hetgeen ik trouwens ook wel »zal weten te beloonen."— Men was des vreemdeling hierin niet tegen, riep de meid binnen, en het was de gewaande koopman zelf, die haar den wijn, (waarvan hij uit beleefdheid zoo het heette, voor zich zelven geen gebruik had gemaakt,) aanbood. — De meid, — en wie erkent daarin niet de onzigtbare hand eener over alles wakende Voorzienigheid! — had een kwaad oog op den man; al zijn betoon van vriendelijkheid, kwam haar, zonder dat zij daarvan genoegzame reden wist te geven, verdacht voor. Het was uit dien hoofde, dat zij denzelven eerst beleefdelijk weigerde, doch, toen dit niet hielp, verzocht, dien mede naar de keuken te mogen nemen, ten einde denzelven dáár, zoodra zij gegeten zoude hebben, op zijne gezondheid uit te drinken. Dit werd gaaf toegestaan; doch in plaats van den wijn te drinken, zettede zij dien ongebruikt ter neder. Een inwendige angst scheen haar te bezielen, zóó zelfs, dat zij (schoon niets daarvan tegen de oude lieden durvende zeggen,) voornam, dien nacht buiten slaap te blijven. Weldra was de tafel afgenomen, en langzamerhand begaf ieder zich ter ruste; ook de meid ging laatstelijk naar hare slaapkamer, die toevallig belendende was aan dat vertrek, waar zich de vermomde koopman onthield. Beiden hadden vroeger, door middel van eene deur gemeenschap met elkanderen gehad deze was nu gesloten, en om het aanzien daarvan weg te nemen, had men voor deselve eene secretaire geplaatst. De meid, welke het onmogelijk zoude geweest zijn, zich aan den slaap over te geven, bleef op, doch hield zich dood stil. Daar zij geen nachtlicht op hare kamer had, zoo viel het haar gemakkelijk op te merken, dat zich boven de secretaire in de deur eene reet bevond, door welke zij het waagde, den onbekenden gast, (die zij ras bemerkte dat zich niet te bed begeven had,) te begluren. En wat zag zij? De man, geheel gekleed, voor zijne tafel staande, was bezig met uit zijn koffer eenige werktuigen te ontpakken, die haar moesten doen besluiten, dat hij een dief en moordenaar was. — Verbeeldt u hare angst, nu zij zag, dat haar duister vermoeden toch inderdaad op waarheid gegrond was, en zij niets anders konde verwachten, dan, om binnen zeer weinige oogenblikken, het offer van eenen gewelddadigen dood te worden. Geheel buiten raad, beval zij zich in den nood aan God en bereidde zich voor de albeslissende stervensure. Onder dit alles verloor zij nogtans den moed niet geheel en al, maar nam ernstig voor, haar lot stil af te wachten, en zoo de nood aan den man mogt komen, dan geen kamp te geven, zoo lang hare zwakke vermogens nog toelieten eenige tegenweer te bieden. Niets intusschen ging haar meer ter harte, dan hare goede Heer en Juffrouw, voor welke zij nu niets meer konde doen, dan hen, gelijk zich zelve, der Goddelijke barmhartigheid aan te bevelen.

Tot omstreeks twee uren in den nacht, verkeerde zij in die doodelijke benaauwdheid; alles was in de diepste stilte, alléén de wind, die meer en meer aanwakkerde, bewees haar eene gewigtige dienst en maakte dat de beweging, die zij noodwendig veroorzaken moest, door zijn gedruisch minder of geheel niet kon worden gehoord. — Naauwelijks nog was de huisklok twee geslagen, of de deur des onbekenden werd geopend, en hij begaf zich met het licht en eenig gereedschap naar beneden in den winkel; zij plaatste zich boven aan den trap, hoorde hem de kasten openen en de doozen daaruit nemen. Na hiermede ongeveer een half uur te zijn bezig geweest, ontsloot hij de voordeur en begaf zich op de stoep. Dit oogenblik nam zij waar, begaf zich in allerijl naar beneden en werpt de geopende deur achter hem toe; gaat daarop weder naar boven, schuift een raam open en roept luidkeels: moord! moord!

Op dit geroep schieten de nachtwachts toe en maken zich meester zoo van hem, als van den persoon, die den vorigen dag den koffer aldaar gebragt had, en, om wien op te wachten, hij zich buiten de deur begeven had. — Nu geraakten zij beiden in handen van het Geregt, terwijl, na onderzoek, uit hunne bekentenis bleek, dat zij behoorden tot eene beruchte rooverbende, die, wegens gewelddadige diefstallen en moorden, alom schrik verspreidde. De maat hunner gruwelen nu vol zijnde, moesten zij op het schavot door de hand des scherpregters hun misdadig leven eindigen.

Na lang slapens, ontwaakten de oude lieden wederom, en werden, door het toedienen van geneesmiddelen, uit die bedwelming gered, waarin zij door het gebruik van den wijn, welke met een geestverdoovend vocht was vermengd, waren gebragt geworden. En hoezeer de brave dienstmaagd, ten gevolge harer inspanning, eene zware ziekte had door te staan, zoo genoot zij in dezen niet slechts de goedkeuring van haar geweten en van alle regtschapen menschen, maar ook de bejaarde echtelieden stelden hare kloekmoedige daad, waaraan zij naast God het behoud hunner goederen, en waarschijnlijk ook dat van hun leven te danken hadden, op zulk eenen hoogen prijs, dat zij haar van dien tijd af, niet langer als dienstbare, maar als lid van hun gezin en familie aanmerkten, terwijl zij geene kinderen hebbende, haar bij Testament benoemden tot eenige erfgenaam der door hun natelaten goederen.

Dat dit voorbeeld ons leere, van welk een belang het zij, om in gevaarlijke omstandigheden, waarin men zoo ligt geraken kan, welberaden moed met vertrouwen op God te paren: maar tevens, hoe onvoorzigtig het is, zich met onbekenden te spoedig op een vertrouwelijken voet te stellen.

HET MISVERSTAND.

Een man, door wanhoop aangedreven,
Zijn leven zat,
Wierp zich in 't stroomend nat.
Zijn makker sprong hem na en redde hem het leven,
Maar vruchteloos: de man, bij 't knellen van 't (verdriet,
Wist niet, wat aan te vangen,
En ging zich aan een boom verhangen.
Zijn makker zag het aan en nu weêrhield hij 't niet.
Men riep hem voor 't Geregt. — »Moest ik zijn" (opzet keeren?"
Zoo sprak hij; »'t scheen mij, vrome Heeren!
»Dat hij zoo handlen moest na 't lot, dat hij (ontging;
»Hij was zoo nat van lijf en kleêren:
»'k Dacht, dat hij zich te droogen hing."

OPENHARTIGE BEKENTENIS.

Gesprek.

KLAAS.

Voor u slechts klopt mijn teeder hart,
Uwe uitspraak schenkt mij dood of leven.

TRIJNTJE.

Klaag andren uw verliefde smart:
Ik kan er geen geloof aan geven.

KLAAS.

Hoe zoo?

TRIJNTJE.

Uwe eeden zijn maar schijn;
Aan alle meisjes zegt gij 't zelfde:
'k Zal moeglijk reeds de twaalfde zijn.

KLAAS.

Neen, waarlijk niet, gij zijt pas de elfde.

Wenken.

(Uit en naar het Hoogduitsch.)

Het is moeijelijk, een groote speler te zijn, en daarbij een eerlijk man te blijven. Men kan bij de speeltafel niet bloot zijn geld en gezondheid, maar ook hoofd en hart verliezen.

Het moet eene vernietigende gedachte voor den grijsaard zijn, zijn leven verspeeld te hebben.

Alleen hij kan het zich vergeven, een dronkaard te zijn, die, met verlies van achting voor zich zelven, den prijs zijner menschheid niet meer gevoelt.

Wie een menschenhart heeft, treure bij het gezigt eenes ongelukkigen, die het vrije gebruik van zijn verstand heeft verloren,— bij het gezigt eenes krankzinnigen. — De toorn is een aanval van krankzinnigheid.

Wie dikwijls zweert, legt eene openbare getuigenis af, dat hij een leugenaar is, die dan juist het minst geloof verdient, als hij meent, zich hetzelve het meest te verzekeren. De man van zijn woord schrijft zich zelven een adelbrief, die voor echt verklaard wordt door al wie hem leest.

Vergeet niet, dat de armste en geringste *even zoo wel als*, en de rijkste en magtigste *niet meer* mensch is, dan gij. Eene slavenziel zal genen verachten, en voor dezen kruipen.

Hij is niet goed, die er niet onafgebroken naar streeft om beter te worden; en die zich wetens en willens het verzuim van eenen kleinen pligt veroorlooft, zal zich ook spoedig om het verzuim van grootere niet bekreunen. Wie niet een vast besloten wil heeft, om overal en altijd te doen, wat hij voor regt en pligt houdt, die is niet deugdzaam, maar hij is het, die van goed beter, van beter best zoekt te worden.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.